

den danske Koloni St. Croix skal gaa til Grunde. Hvorledes Regjeringen i saa Henseende maa handle for at komme til dette Resultat, derom skal jeg ikke yttre nogenformhelst Mening, og det alene af den Grund, at jeg ikke har i Sinde at staa op som den, der giver Raad, hvortil jeg aldeles ikke føler mig kaldet; men jeg siger kun, at jeg og vi fra denne Side søle os overbevise om, at saadanne Midler ville findes. Mine Herrer! vi, som man kalder Høire her i Landet, have med stor Laalmod og stor Resignation set paa og deltaget i de sidste Mars Kampe; vi have med Laalmodighed set, at vigtige Reformere ere udsatte i en uoverskuelig Fremtid, og det selv saadanne Reformere, som efter vor Overbevisning kunne være af altsor stor Betydning, selv for Landets Eksistens; men vi have gjort det, fordi vi have indset, at under en politisk Kamp som den, der er ført her i Landet i de senere Aar om de konstitutionelle Grundprinciper, har det været nødvendigt, saalænge den stod paa og staa paa, at vise denne Resignation, og vi have bestandig fulgt den høie Regjering's Ledelse, selv i de Tilfælde, hvor vi ikke i Et og Alt have været enige med den. Men paa den anden Side have vi ogsaa kun kunnet gjøre dette, fordi vi have haft en bestemt og sikker Følelse af, at vi her i Landet ere i Besiddelse af en virkelig Regjering, der har i Sinde at regjere og administrere efter sine Anskuelser, sine Grundsætninger, og ikke, mine Herrer, en Karrikatur af en Regjering, der kun under Navn af at regjere vil udføre sine Modstanderes Beslutninger, og jeg tænker, at de Herrer med mig ere overbeviste om, at vi heller ikke nu skulle være komne til et saadant Punkt. Altsaa, mine Herrer, just fordi jeg ikke kan Andet end se den Situation, der ligger for, saaledes, som den turde vise sig virkelig at være, just derfor, og just fordi jeg nærer de Ønsker, jeg tydelig nok har udtalt i de Ord, jeg har tilladt mig at lade høre, betragter jeg det som min personlige Pligt at være med til at gjøre et sidste og yderste Skridt for at undgaa de Konsekvenser, jeg hentydede til. Jeg stemmer derfor for det Forslag, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) har stillet; jeg stemmer derfor, først og fremmest af den Grund, jeg har udtalt; men dernæst vil jeg tillige sige, at naar jeg stemmer derfor, gjør jeg det i den sikre Tro, at, hvis det Forslag skulde blive vedtaget her i Thinget, er det ogsaa det høie Things derigjennem udtrykte Bille, at der ud af denne Sag skal komme noget virkelig Godt, Noget, der kan gjøre Ende paa den uheldige Stilling, som findes paa St. Croix. Jeg tror, at jeg ved en ikke meget lang Udvilling, men kort og godt har udtalt, hvad min Tanke er. Jeg mener, at det er altid det Bedste og Retteste i en Diskussion tydelig og klart at betegne Situationen og ikke dække over den med smukke Ord og lade, som om man ikke

ser, hvad der staaer klart for Enhver, der kan og vil se.

Alberti: Jeg har ofte troet at kunne føle den nuværende Regjering's Puls gennem den sidste ærede Laler. Derfor jeg har haft Ret i den Forbindelse, som den ærede sidste Laler har staaet i til Ministeriet, saa tror jeg, at han ved den storpolitiske Udtalelse, han nu har leveret, har givet mig en Understøttelse, og derfor jeg altsaa skulde gaa ud fra den ærede Lalers Forudsætning, saa maa jeg stemme mod Forslaget fra igaar; thi det ærede Medlem for Prestø Amt's 1ste Valgkreds (Scavenius) siger, at Ministeriet ikke er i Forlegenhed, om vi end forfaste Lovforslaget. Jeg tror ikke, efter at han saaledes har gjort sig til Raabendrager for Ministeriet, at han har fremsat denne Forsikring hen i Veir og Wind. Jeg gaar altsaa ud fra, at den ærede Regjering har en Maade, hvorpaa den kan remplacere Loven, hvis den forfastes her i Salen, eller hvis dens Overgang til 3die Behandling negtes; men saa vilde det jo være unyttigt at følge Forslaget fra igaar, thi den ærede Forslagsstiller har jo ment med dette Forslag, at der skulde komme noget Virkeligt ud af Loven. Jeg maa tilstaa, at Forslaget var mig uventet, for ikke at bruge en endnu stærkere Betegnelse; thi jeg har med Forundring læst Anhanget til Udvalgets Betænkninger, hvor der findes en Skrivelse, som kun er 4 Dage gammel, i alt Fald til den Dag, Forslaget fremkom, nemlig igaar, og hvori den ærede Minister siger, at han ikke vil konferere med Udvalget, og at han ikke tror, at der kan komme Noget ud af en Konference, og at han ikke har bedre Oplysninger at give det end dem, han nu har leveret. Jeg tror, at man her i Thinget vil erkjende, at det Lovforslag, som vi her have under Behandling, omsatter den største Pengesbevilling, hvorom der vil blive Tale i denne Session, og nu at se den ærede Finansminister i Modsætning til dem, der tidligere have været Finansministre, at afvise haanligt enhver Forhandling med Udvalget, det forekommer mig at gaa i den Retning: Jeg bryder mig ikke noget om Folkethinget, ikke mere, end jeg har gjort før. Vi ere jo vante til at møde en lignende Behandling af den ærede Minister, endog hvor der har været Fællesudvalg om Finanslove. Da jeg nu altsaa saae den ærede Minister paa sit gamle Standpunkt lige overfor Folkethinget, saa antog jeg, at dermed var al Forhandling fra hans Side forbi, og da jeg saa saae Slutningen af Betænkningen, som omhandler det sidste Mindretals Betragtning, saa blev jeg endnu mere bestyrket deri, at der nu ikke var Mere at forhandle om; thi dette Mindretal siger udtrykkeligt, at det ikke vil vide noget af Endringsforslag at sige. Det var Grunden til, at jeg ansaae Forslaget fra det ærede Kjøbenhavnske Medlem (Bille) igaar for at være